

Escolten la Santa Església
Escolten la Paròquia

Són molts els que no volen escoltar la Santa Església. La majoria perquè han acceptat sense reflexió els prejudicis dels altres, i molts perquè volen fugir-ne per por de perdre unes engrunes de goig. Quin mal més gran es fan els uns i els altres! Totes les coses i tots els goigs han estat creats pel bon Déu, que ens estima infinitament. Sense correspondre a aquest amor, sense estimar a Déu, és impossible trobar en les coses el sentit de l'autèntica felicitat.

Cap intel·ligència equilibrada, ^(pot never) creu sincerament que Déu ens va crear i ens abandonà sense revelar-nos la Veritat. Molt al contrari. Jesucrist, Fill de Déu viu, no sols va redimir-nos, refent els llaços d'amor que ens unien amb el Pare, sino que va fundar l'Església per a fer-la guardadora i propagadora de la Veritat revelada, i administradora dels Sagraments - ~~de la seva Sang~~ - per a elevar-nos als cims més alts de l'amor, segons l'altura que lliurement cada ú volgués assolir. Observa amb justícia la vida de l'Església. La veuràs sols dedicada a escampar la Veritat i el bé. Fruit de la Sang del Crist, tot el bé del món ha sorgit originàriament de l'Església. Contemplar el bé que a través dels segles ha fet l'Església és un dels gaudis més intensos. No hi ha cap mare al món precisada a fer els sacrificis de l'Església. L'Església és mare nostra a través d'un sacrifici heroic. Amb la sang dels màrtirs, vessada a tot arreu i cada dia, en defensa de la Veritat, autèntica vida dels homes; amb el sacrifici heroic de la virginitat constant dels seus millors fills. Tots els cristians han nascut per la Sang del Crist, d'aquesta sang dels màrtirs i d'aquesta virginitat. I aquestes legions de fills selectes de l'Església, amorosament ens cuiden i amb la nostra cooperació ens eleven, per mitjà del renunciament auster de les coses de la terra i amb incessant activitat apostòlica.

Quin mal pots esperar, doncs, de l'Església, que no cerca altra cosa

que el teu bé?

Escolta les seves paraules, que són paraules de vida. Busca el seu consell. Per riqueses i ciència que posseeixis, escoltant-la, les multiplicaràs. Cap goig legítim perderàs, ben al contrari, amb la seva llum s'et transformarà en joia i en pau. En l'Església hi trobaràs totes les forces necessàries per a fugir d'aquells falsos goigs que t'enfonsarien.

Escolta doncs la veu amorosa de la teva Parròquia. Llegeix en aquestes pàgines els manaments i consells eucarístics que et dona i segueix los.

Veuràs transformada la teva vida.

Dia de Crist Rei.

La Santa Missa

Es tan important el primer precepte de l'Església : "Oiràs Missa tots els diumenges i festes de precepte" que tots aquells catòlics que deixen de complir-lo conscientment i sense causa justificada pequen greument i si morissin sense penedir-se'n es condemnarien.

Aquest precepte és la concreció del de la llei natural d'adorar a Déu i del tercer manament de la Llei de Déu: "Santificaràs les festes". Es tan clara la causa de la seva gravetat que és incomprendible que causi estranyesa a ningú. L'home, ésser racional, sap en el més íntim de la seva consciència que Déu l'ha creat en un acte d'amor. Sap que és criatura de Déu i que ha d'adorar-lo.

Despreciant la Missa, desprecia a Déu, negant-li aquest tribut d'adoració. Falta gravíssima perquè nega a Déu, d'una manera injustificada el màxim que li pot negar. Sota l'aparent indiferència, s'amaga la superbia. Si no és capaç de sacrificar a Déu, que li ha donat tota la vida, una mica de temps, com li sacrificarà les passions quan ho exigeixi el compliment de la seva llei?

La Santa Missa és la forma més elevada i perfecta d'adorar a Déu. El sacrifici de la Missa, en el que el pa i el vi es transformen en Cos, Sang, Anima i Divinitat de Jesucrist, és el mateix sacrifici del Calvari. Déu, infinitament bó, ha volgut que tots els homes, assistint a la Santa Missa, poguessin assistir al moment solemne en que el seu Fill Jesucrist li oferia dalt del Calvari la seva vida de valor infinit en remissió dels pecats de la humanitat.

Per aixó els que hem rebut la gràcia incommensurable d'ésser per el Baptisme fills de l'Església Catòlica, hem d'adorar a Déu de la manera més perfecta possible, que és assistint a la Santa Missa.

Comprens ara perquè es tan greu el pecat de despreciar-la?

Però hi ha també una altra raó per la que l'Església, Mare amorosa t' imposa aquesta obligació: Ella sap que en el Calvari hi ha la font

de totes les gràcies, i sap els immensos tresors que reculliràs assistint a la Santa Missa.

Quan millor s'oeix la Missa, més fruit s'en treu. Però basta l'assistir-hi en gràcia de Déu i recta intenció per a treure'n béns immensos que no pots ni somniar. Els mateixos pecadors també han d'anar a Missa per que és el camí més segur de trobar-hi el penediment i recuperar la gràcia.

Com és possible que t'estimis a tú mateix si no assisteixes a l'acte que et pot fer més bé damunt la terra?

La Comunió

Guiada del seu immens amor, l'Església ens dóna un altre manament eucarístic: "Combregaràs quan menys una vegada a l'any, per Pàsqua florida."

El seu més viu desig és que combreguem el més sovint possible, com ja es va manifestar en el Concili Tridentí: "Desitjaria el sagrat Concili que en totes les Misses combreguessin els fidels." Ens posa doncs aquest manament per assenyalar la necessitat ineludible de combregar per a no perdre la vida sobrenatural, que és la vida pròpia del ser racional. El que ni una vegada a l'any no venç tota dificultat i reb la Sagrada Comunió, és que no vol participar del Miracle de l'Amor i rebutja a Crist.

Només una intel·ligència i un amor infinits podien concebir i realitzar la meravella de l'Eucaristia. Jesucrist no sols va voler redimir-nos i obrir-nos les portes del Cel, sinó que desitjà amb infinita vehemència retornar a cadascú aquella glòria primera d'abans del pecat. I per aconseguir-ho, arravatat del seu immens amor, s'ens dóna Ell mateix en Cos, Anima i Divinitat, miraculosament empetitit fins a la nostra petitesa i amagat baix les espècies del pa i del vi, per a deixar intacta la nostra llibertat. Però d'una manera tan real i viva que, ens bastaria una sola comunió per a arribar al cim de l'Amor si sapiguéssim correspondre a l'Amor infinit que Ell posà en l'Eucaristia.

"Amb gran desig he esperat aquest moment"... deia abans de fer el miracle, "La meva Carn és veritable menjar i la meva Sang és veritable beguda. Qui menja la meva Carn i beu la meva Sang, en Mí romà i Jo en ell" (Joan, 6, 56-57)

La Comunió és la mateixa entrega del Calvari. En la Comunió s'entrega particularment a cada un de nosaltres, per a unir-nos a Ell i elevar-nos fins allà on lliurement acceptem el seu amor. Per aixó ens diu l'Apòstol: "Ai del qui El reb indignament! Es fa reu de la sang de Crist" Qui combrega en pecat mortal és com si amb les seves pròpies

mans crucifiqués de bell nou al bon Jesús.

Purifiquem-nos i preparem-nos tant com puguem, i anem a rebre ben sovint el dò portentós de l'Eucaristia.^x Ja res millor poden donar-nos l'Església ni Déu mateix. Ja res més alt ens pot fer falta ni podem esperar.

La visita al Santíssim.

T'estima tant la Parròquia, que després de recordar-te el que ineludiblement tens obligació de fer segons la llum que Déu ha posat en la teva intel·ligència, encara et vol donar un altre consell que no pot omitir:

Fill meu, fes tots els dies que puguis la visita al Santíssim. Dedica almenys uns moments de cada dia a visitar el teu Rei i Senyor, el teu Pare. Fes tot el que puguis per a contraure aquest sant costum i ja mai més la joia abandonarà el teu cor.

Ningú et podrà donar mai un consell millor que aquest i que et pugui fer més feliç en aquest món i més gran en l'altre. Jesucrist, després d'haver-se fet home per a redimir-nos i haver-nos ensenyat el camí de la Veritat deixant-nos l'Evangeli, llum de la nostra intel·ligència, encara volgué fer més:

"No us deixaré orfes" va dir-nos la vigília de la seva Passió. I va restar entre nosaltres. Jesucrist, Fill de Déu, segona persona de la Santíssima Trinitat, està present en tots els Sagraris de la terra. Tan alt i poderós com està en el Cel, estimant-te amb el mateix infinit amor que quan et redimia al Calvari, i t'espera per a comunicar-te les seves gràcies.

Com és possible que creient com creus aquesta veritat tan acon-soladora no concebeixes el propòsit de visitar al bon Jesús en el Sagra-ri? cada dia?

En Ell trobaràs les forces per a resistir les passions que et volen apartar de Déu. En Ell la resposta a tots els dubtes, el consol a totes les penes.

Hi ha ànimes santes que viuen només per a adorar a Jesús en el Sagrari. Tu has de servir a Déu seguint la vocació que Ell t'ha donat, però, com és possible que no busquis un moment del dia per a visitar-lo?

No necessita el Senyor sàvies paraules. En té prou amb que li portis el teu cor. Fes una Comunió espiritual, demana-li perdó dels teus pecats i fent un acte de fe, digues-li que desitges rebre'l per

a ésser tot d'Ell.

Si practiques la visita al Santíssim, et transformaràs més i més en un bon cristià, que és la cima més alta de la civilització.

Còm es possible que la humanitat sigui tan desgraciada tenint a Déu entre nosaltres? Només hi ha una explicació: Que s'aparta del Sagrari.

Com crec que haurien d'ésser les pàgines d'apostolat.

Quina és la seva finalitat?.- La "Senda" extraordinària és la floració esclatant dels desig d'apostolat eucarístic de la Parròquia. La pàgina d'apostolat és el punt culminant d'aquest desig. La Parròquia, arribant al cim de la seva efusió, parla directament al seu feligrés i li dona clara i concretament el seu consell eucarístic i la seva ensenyança. Són els punts culminants de la "Senda", en els que la Parròquia acompleix la seva obligació d'ensenyar concretament la veritat eucarística.

Quin ha d'ésser el seu contingut?.- Ha d'ésser una breu exposició del precepte primer de l'Església "Oir Missa tots els diumenges i festes de precepte", i del tercer "Combregar per Parqua florida", i després, del gran consell de "Fer la visita diària al Santíssim"

Ara bé, entenc que no ha d'ésser una exposició "Total" de la doctrina o catecisme sobre aquests punts, ni tan sols sintetitzada, Crec que hauria d'ésser, simplement, l'explicació racional que justifica aquests manaments i aquest consell. Una vibrant exposició del "perquè" s'ha d'anar a Missa, s'ha d'anar a combregar i a fer la visita al Santíssim. Una exposició irrefutable dels perquè un home cristià ha de complir aquestes coses. Un impacte que es figui dins el cervell i ja ningú s'el pugui treure. I que després vagi treballant en la vida psíquica de cadascú. El més breument que es pugui, però dir el necessari per a fer diana ràpidament en la petita engruna de bona voluntat que hi pugui haver dins el cor de tot possible lector. Hi ha d'haver una sola idea: el perquè, i tot el demés ha d'ésser per a reforçar aquesta idea.

En aquests moments crec que hi hauria d'haver una quarta pàgina, que precedís les altres tres, que fes com si diguessin la seva presentació. Una brevíssima apologia de l'Església. Un elogi encés de la Mare, que fes comprendre la necessitat d'escoltar els seus consells. Aquesta pàgina seria una "llamada" una indicació de que llegissin les altres.

Es veritat que s'en podria prescindir. No obstant, unida a les altres, completarà tan perfectament el seu esperit i explicarà i justificarà tant la seva presència, que formarà amb elles una unitat harmoniosa i indestructible. Es tan útil aquesta quarta pàgina que la veig gairebé imprescindible. De tal manera, que si no la publicavem, l'hauriem d'encabir, ni que fos per referència en la primera de les altres. Instintivament ja ho feia així en els borradors abans de que En Manuel Brunet me l'hagués suggerida.

A més a més, crec embellirà la revista de tal manera, que si no publicuessim les altres tres, seria bo de publicar-la com una espècie de presentació de tota la revista. Doncs, per què deixarem de publicar-la ara que les altres tres la justifiquen tan plenament?

La seva forma.- Cada pàgina ha d'ésser un article brevíssim. Només ha de dir el més imprescindible. Però que faci efecte als germans de mitjana cultura. Ho veig a base de frases lapidàries, lligades solament per el sentit.

La presentació.- Han d'ésser el més belles possible, no per a fer una obra d'art, sinó per a que cridin l'atenció i facin efecte. S'han de fer en català i en castellà. Perque essent paraules de la Parròquia que es dirigeix al seus feligresos, podent, és natural que siguin així. A més, si volem que rendeixin el màxim fruit espiritual, tenim l'obligació de fer-ho en forma que penetri el més possible el cor i l'intel·ligència dels altres germans. Com a Comissió tenim el deure de cercar les mà-

ximes simpaties per a la Parròquia, ja que aconseguir-ho és un bé espiritual..

Aixó les hi donarà una categoria, sobresortint per damunt de tot el demés de la revista. Serà demostració de la importància que la Parròquia les hi dona i motiu de màxima atracció i curiositat.

A més d'aquesta atracció han d'anar embellides per una il·lustració que en sigui símbol o resum. Aquestes il·lustracions les posaria totes en l'angle superior esquerre com fent d'inicial de l'article.

Les emmarcaria simplement amb un viu vermell sencill, o bé doble, gruixut i prim. I podria aprofitar-se per a subratllar algunes frases en vermell.

Les il·lustracions.-Aprofitant l'avinentesa d'estar fetes en català i castellà, faria una il·lustració diferent a la una i a l'altra. Dos punts de vista sobre cada tema. En el text castellà (cara del davant) una fotografia del fet real, en el català (cara posterior) un boix del símbol d'aquell tema.

Primera: Escoltar la Santa Església.- En castellà fotografia on es veu la cúpula del Vaticà, i a primer terme, tan gran com la cúpula, la venerable figura del Sant Pare.

En català: Un boix representant la nau salvadora de l'Església.

Segon: La Santa Missa.- En castellà, fotografia d'un pontifical a Montserrat. En català: Un boix representant la Santa Missa i el Calvari.

Tercera: La Comunió.- En castellà Una fotografia del "Sant sopar" de Fra Angèlic; on s'hi veu la Primera Comunió dels Apòstols, amb la Sagrada forma com avui dia.

En català: Un boix del pelicà, donant la seva sang als fillets, que obren les boques.

Quarta: "La Visita al Santíssim".- En castellà, una fotografia d'un quadre del Naixement, amb la Verge Maria i els Pastors adorant el Nen Jesús.

En Català: Un boix al·lusionat al pròxim Congrés Eucarístic, màxima adoració de Jesús Sagramentat. L'àngel de l'anunciata senyalant Barcelona, damunt la qual hi brilla l'estrella de Betlem. Si aquest no agrada, Una llàntia davant el Santíssim, símbol de l'adoració.

Situació de les pàgines en la revista.- Aquestes pàgines poden anar, o bé totes juntes en un lloc determinat, o bé separades i col·locades cada una en un lloc oportú. De la manera com jo les concebeixo, veig tan clar que hauran d'anar separades, que sense voler imposar el meu criteri, lluitaré fins que em convencin.

Exposo els avantatges de separar-les:

. En primer lloc s'augmentarà la seva eficàcia, per que és més fàcil de trobar-les. Però sobre tot, una tentació més gran de llegir-les. Al veure'n una de sola curta, es pot caure més en passar-hi els ulls que si van juntes, semblant un altre article. Si ha agradat al lector, desseguida buscarà les altres.

. Segon: No perden la seva íntima relació, que està assegurada sobradament per la seva unitat d'estil i de presentació. En canvi, la forta personalitat de cada una no perjudicarà la de les altres.

. Tercer: Seràn més "gracioses" separades que juntes. Cada pàgina serà una nota molt forta. Escampades seràn al llarg de la revista com una tomada que es repeteix al llarg d'una pessa musical. Aniran recordant el tó d'apostolat que tindrà la revista i li donarà una certa unitat. Totes juntes seria una indigesta troballa. Seria com el que al girar una cantonada topa sobtadament amb un obstacle.

.Quart: Escampades es podran posar en un lloc adequat. El tema dels articles que les voltaran amortiguaran la seva contundència. Cada una serà com una espècie de resum d'un lloc determinat de la revista i tindrà una certa harmonia amb les idees que la voltaran. Totes juntes em farien l'efecte com si per exemple al Pilar possessin totes les cúpules en un cantó de l'edifici.

Per a posar-les juntes s'haurien de convertir en dos articles, un castellà i un català, posats de costat. Cada un tindria tres parts, s'hauria d'allargar una mica i donar-li una forma diferent. Crec que perderien tota l'eficàcia que desitgem que tinguin.